

Казала мати колись-то:

"Як на світ привела тебе, сину,  
гляділа в твою колиску  
ніч передроз'яно-синя.

І у вікна — навстіж — вітер пахтів  
полином, деревієм і чебрецем,  
а відблиск зірниць палахкотів  
над твоїм, дитино, лицем.

І як ясен місяць було  
твое, мій сину, чоло.  
І назавжди в чутливість твоїх зіниць  
влився чистий колір зірниць...

Де б ти, сину, не був відтоді —  
В щасті, коханні, негоді,  
праці, терпінню, бою,  
заповідь пам'ятай мою:  
з ясним чолом,  
з чистим зором —  
вмерти не сором!"